

Toespraak op de NAACP-bijeenkomst

President Russell M. Nelson

President Russell M. Nelson van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gaf deze toespraak op de jaarlijkse conventie van de National Association for the Advancement of Colored People (NAACP) op 21 juli 2019 in Detroit (Michigan).

Beste vrienden, het stemt me nederig dat u me heeft gevraagd hier te zijn. De NAACP zet zich al meer dan een eeuw in om mensen en onze samenleving naar een hoger plan te tillen. U hebt veel gedaan om talloze mensen te beschermen en te verheffen. Uw nobele idealen zijn inderdaad inspirerend!

De leiders van NAACP kwamen vorig jaar onder leiding van voorzitter Leon Russell en leden van de nationale raad van bestuur naar Salt Lake City. Mijn twee raadgevers en ik – het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen – hadden een ontmoeting met hen. Onze tijd samen werd gekenmerkt door een gevoel van wederzijds respect en de wens om gezamenlijk te zien of we onze krachten konden bundelen en door samen te werken meer mensen konden helpen.

In een persconferentie die op die bijeenkomst volgde, legde ik uit dat een fundamenteel beginsel en een oprechte overtuiging van onze godsdienst is dat alle mensen Gods kinderen zijn. We geloven echt dat we broeders en zusters zijn, dat we allemaal deel uitmaken van dezelfde goddelijke familie.

Tijdens diezelfde persconferentie hebben president Derrick Johnson en ik een gezamenlijke uitnodiging aan alle mensen, organisaties en overheidsdiensten gedaan om met meer beleefdheid te werken, alle soorten vooroordelen uit te bannen en ons te concentreren op de belangen die we gemeen hebben. Eenvoudig verwoord: we streven ernaar om bruggen te bouwen die ontsluiten in plaats van muren die uitsluiten.

Zoals in het Boek van Mormon staat, dat we naast de Bijbel als Schriftuur beschouwen, nodigt de Heiland ons ‘allen uit om tot Hem te komen en deel te hebben aan zijn goedheid; en Hij verwerpt niemand die tot Hem komt, zwarte en blanke, slaaf en vrije, man en vrouw; [...] allen zijn voor God gelijk’ (2 Nephi: 26:33).

Sta me toe die laatste zin te herhalen: ‘*Allen zijn voor God gelijk.*’ U die hier in deze kamer bijeen bent, streeft ernaar om van deze *hemelse* waarheid een *aardse* realiteit te maken. Ik prijs u ervoor. En toch beseffen we allemaal dat we als samenleving en als land nog niet de harmonie en het wederzijdse respect hebben bereikt die het iedere man, vrouw, jongen en ieder meisje mogelijk zouden maken om de allerbeste versie van zichzelf te worden.

De genezing voor wat ons mankeert, is voorgeschreven door de Meestergeneesheer, Jezus de Christus. Toen een spottende Farizeeër hem uitdaagde om het grootste gebod in de wet te benoemen, was de reactie van de Heiland zeer gedenkwaardig en kort. Hij sprak waarheid die tot een vreugdevol leven leidt. Zijn opdracht was om eerst God lief te hebben met heel ons hart en dan onze naasten als onszelf lief te hebben. (Zie Mattheüs 22:35–39.)

Uw president, Derrick Johnson, heeft onlangs laten zien wat het tweede grote gebod inhoudt. Toen president Johnson namens de NAACP een prijs voor openbaar dienstbetoon in ontvangst nam die werd uitgereikt door de Brigham Young University’s Management Society, erkende hij dat hem was gevraagd

waarom hij een prijs van leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zou aannemen. Zijn antwoord? 'Omdat dat onze naasten zijn.'
Dat was een diepzinnig antwoord.

We zijn allemaal met elkaar verbonden en God vraagt ons om ons in te zetten voor het welzijn van de mensen om ons heen. We hoeven niet hetzelfde te zijn of hetzelfde eruit te zien om liefde voor elkaar te hebben. We hoeven het niet met elkaar eens te zijn om van elkaar te houden. Onze enige hoop om de goede wil en het gevoel van menselijkheid waar we naar verlangen terug te winnen, is dat ieder van ons, één persoon tegelijk, daarmee begint.

Ik heb de invloed van zo'n persoon in mijn woonplaats Salt Lake City (Utah) gezien. Eerwaarde France Davis, al 45 jaar voorganger van de Calvary Missionary Baptist Church, heeft zijn leven aan zijn ambt gewijd. Actief in de burgerrechtenbeweging, nam hij deel aan de mars naar Washington, D.C., in 1963, en aan de Selma naar Montgomery-mars in 1965. Zijn stille waardigheid en zijn onvermoeibare inzet voor eenheid hebben onze gemeenschap aanzienlijk verrijkt.

Vele jaren geleden had ik het voorrecht om eerwaarde Davis bij een optreden van het Tabernacle Choir at Temple Square te mogen ontvangen. Nu zijn we best trots op het Tabernacle Choir, dat letterlijk over de hele wereld wordt geprezen. Na het concert vroeg ik eerwaarde Davis wat hij van het programma vond. 'Het was erg goed,' zei hij beleefd, 'maar ik miste de geestdrift. Als u geestdrift in muziek wilt ervaren, moet u naar mijn kerk komen.'

Dus hebben mijn vrouw en ik dat gedaan. En hij had gelijk. De energie in het koor van de Calvary Baptist Church was een belevens. Hoewel onze smaak voor muziek kan verschillen, moet ik zeggen dat hij en zijn kerk onze stad op een tastbare manier hebben versterkt.

Een echte gemeenschap begint met juist zulke relaties; met het liefhebben van onze naaste; met het eren en dienen van elkaar. Dit is de geest achter de samenwerking tussen de NAACP en De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Zoals u wellicht weet, is de relatie tussen deze twee organisaties niet vorig jaar op de bijeenkomsten in Salt Lake City begonnen. Een jaar eerder had Derrick Johnson een ontmoeting met mijn kerkelijke collega ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen. Ze waren in Jackson (Mississippi) in het huis van de burgerrechtenmartelaar en -held Medgar Evers. Medgar Evers is een echte patriot. Hij stierf voor de vrijheid.

President Johnson en ouderling Holland stonden en spraken samen in het NAACP-kantoor, gevestigd in het gebouw waar Evers ooit als medewerker van de NAACP werkte. Na dat eerste bezoek in Mississippi kreeg een plan vorm om het kantoor van Medgar Evers op te knappen om zo zijn belangrijke erfgoed in stand te houden.

Al snel werkten de lokale leden van de NAACP samen met leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen om muren te herstellen, nieuw tapijt te leggen en andere verbeteringen aan te brengen.

In 1963, na de dood van Medgar Evers, werd hij herdacht met deze woorden uit 1 Johannes 4:20: 'Als iemand zou zeggen: Ik heb God lief, en hij zou zijn broeder haten, dan is hij een leugenaar. Want wie zijn broeder, die hij ziet, niet liefheeft, hoe kan hij God liefhebben, Die hij niet gezien heeft?'

Het eerste grote gebod – om onze God lief te hebben – is onlosmakelijk verbonden met het tweede grote gebod, om onze naaste lief te hebben. Samen kunnen we in deze liefde uitreiken naar alle kinderen van God: onze medebroeders en zusters.

Als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bid ik dat we elkaar steeds vaker goede vrienden mogen noemen. Mogen we ons blijven inzetten voor de twee grote geboden: om God lief te hebben en van elk van zijn kinderen te houden. Mogen we arm in arm en schouder aan schouder ernaar streven om onze broeders en zusters overal en op alle mogelijke manieren te verheffen. Onze wereld zal nooit meer hetzelfde zijn. Dierbare vrienden, ik dank u.